

عنوان مقاله:

توسعه یا تلاش برای همسانی

محل انتشار:

دومین همایش مراکز تحقیق و توسعه صنایع و معادن (سال: 1378)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

محمد گل محمدی - شرکت صنایع آذر آب

خلاصه مقاله:

توجه به «معنا» و درک و دریافت آن در هر موضوعی چنان مهم است که بی شک باید گفت هیچ کار ارزنده ای بی آن، تحقق پیدا نخواهد کرد. این اهمیت از آن جهت است که نه تنها موجب فرو رفتن در تمامیت ظاهر و غافل ماندن از باطن و ماورای آن موضوع نخواهد شد، بلکه به دلیل آنکه «معنا» حیثیتی جامع دارد، معطوف شدن به آن سبب خواهد شد که در بررسی گذر از روی آثار و نمودها، همه آنها بدون هر گونه حاف و اضافه نابه جا به قدر اهمیتی که دارند، به حساب آیند و چیزی فرو گذار نشود. و این در حالی است که همه این نمودها در عین پراکندگی و تنوع، که گاهی آنها را کاملاً جدا از هم و مستقل می کند، به سمت کانونی واحد همگرا شده و در ماورای خود به هیئتی روشن و معنادار ختم می شوند. به این ترتیب و حذف سلسله مراتب و پیوستگی طیف معنا، چنانچه طالب دیدگاهی روشن و منسجم از «توسعه» بوده باشیم و اتفاقاً بر حقانیت و درستی این حرکت و رویکرد های آن هم بخواهیم پافشاری کنیم، ناگزیر ابتدا می باید بر امر «تحقیق» گذری منطقی و پرداخت شده انجام دهیم، تا درسایه آن برداشت معنادار و مشخصی از «توسعه» و فرایندهای قبل و بعد از آن در حد ممکن و مقدور، صحیح و منطبق با واقعیت داشته باشیم و سپس درخواهیم یافت که: - توسعه، فرایند دقیق و با اهمیتی است که دستیابی به آن جز از طریق تحقیق متضمن هیچ خیر برکتس نبیت و توسعه بی تحقیق و بی توجه به منطق رویکرد آن، فقط به ازدیاد مصنوعات بشی و گسترش محیط و امکانات می انجامد، من را در سطح گسترش می دهد و وسیعتر می کند. اما هرگز بالا نخواهید کشید و همواره ما در مقابل سوالهای بزرگ زندگی همچنان بی جواب می گذارد. - تحقیق وجودا مقدم بر توسعه است و توسعه حقیقی از رهگذر تحقیق دست یافتنی است و تحقیق امری معنوی است و معنا نه امری موهوم و با صرفاً اخلاقی، بلکه کانون همگرایی همه واقعیت های پراکنده و نمودهای از هم گسیخته است که از حیث شدن وجود، فراتر رفته و ناظر بر هماهنگی و توازن مجموعه بودش است، بنابراین، منحصر کردن آن در یک جنبه مثل صنعت و یا اقتصاد و ...، ستم بزرگی بر همگان است. - توسعه چنان چیزی نیست که خود را معاف از درک سرنوشت مشترک دانسته و در کوره راههای اندیشه به دنبال جمع آوری چیزهای بیشتری باشد که نه تنها معلوم نیست گرهی از کار ما بگشاید، بلکه حتی گرفتار تر کند، ما انسانها با هم و به اتفاق مجموعه وجود، معنادار و سپس قابل رشد و توسعه ایم و هیچ کس به تنهایی به رستگاری کامل نمی رسد، بنابراین، درامر توسعه باید به شدت نگران نادیده انگاشتن توازن واقعیت ها باشیم.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/21684>

